

זעת הקנים

בנשיאות מורנו הרב חיים רבי שליט"א

עלון שבועי להגדלת ורוממות התורה ולומדיה, והחדרת השקפה טהורה ואמתית לכל אחד מישראל

גליון מס': 329 פרשת: פנחס שבת קודש י"ט תמוז תש"פ (11 ביולי 2020 למנינים)

תל-אביב	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:30	20:31	21:02
חיפה	19:13*	20:29	21:05
באר שבע	19:21	20:33	21:03
	19:28	20:29	21:00

*לנוהגים 40 דק' 18:53

"לכה דודי לקראת כלה, פני שבת נקבלה"

המשא המרכזי

מורנו הרב חיים רבי שליט"א

גיל הרווקות סכנה ברוחניות

על מכשירים טמאים המסיתים לעריות! אשריו ואשרי חלקו ואשרי משפחתו, ואשרי קהילתו ואשרי בני עירו ואשרי הוריו וזקניו בעולם הזה ובעולם הבא, ולהיפך להיפך.

כיצד זכה פנחס למה שזכה?

עוד ראינו בסוף הפרשה, את מעשה הגבורה של פנחס, שקינא קנאת השם ועשה מה שעשה. ומהיכן הזכות של פנחס להיות קנאי גדול לכבוד ה' יתברך? בזכות אביו הגדול אלעזר שהיה נשיא שבט לוי, וכבר במצרים זכה להיות קדוש על ידי הנישואין ולא להישאר רווק! ועקף את אחיו הגדולים נדב ואביהוא, ונישא לפניהם למרות שהיה יותר צעיר מהם, ונשא אשה בעלת תשובה! משפחה של יתרו. כי העיקר בחיים זה לישא אשה, והעיקר להוליד בנים ובנות, וכמה שיותר!

ובנוסף, אחיו הגדולים גרמו צער לנשים כשהם עדיין רווקים (מד"ר אחי נוח פסקה כ) כי כל עוד הם רווקים, חשבו אותן הנשים שיינשאו להם, ולכן לא נישאו לאיש אחר!

והיוצא מטהור טהור, מאבא כזה עם השקפות טהורות כמו אלעזר, נולד בן כזה פנחס, שמתלהב אך ורק מהתורה, מהקדושה, מהמצוה, מכבוד שמים, ושיועד להיות קנאי לה' יתברך במינון הנכון, לעצור המגיפה ולהציל את עם ישראל.

ולכן הוא זכה להרוג את הנשיא שגרם למגיפה, ואת הגויה שהכשילה אותו, שגם היא חייבת מיתה (מכ"ס אלעזר פי"ב ה"ט), ועוד, כאשר נשיא שבט שמעון לא גער בבחורי ישראל, היה פנחס מכה בבחורי ישראל (פסקי דכ"י אלעזר פרק מז) כלומר היה פעיל גדול ואיש עשייה, לעורר ולחזק ולזכות את הרבים בדרכי נועם ובשפת התורה.

גיל הרווקות - סכנה לרוחניות

וכנראה שעצם הנישואין זה קדושה, זה ברכה, זה ישוב הדעת, זה הכנה לעליה ורוחנית, זה ביטול יצר הסקרנות למבינים, זה סגולה לעשייה, זה סגולה לכובד ראש ולקבלת אחריות.

גיל הרווקות הוא גיל מסוכן, רווקים מקומם בחיבת נח! להיות קדושים! ואם צריך לעבוד, זה אחרי החתונה בלבד!!!

בעוונותינו הרבים יש כאן סכנה גדולה, כאשר צעירים וצעירות יוצאים לרחובות, צעירות בנות מואב וצעירים בחורי ישראל... ובכפר כיום שבמכשיר קטן שבכיס, בכפתור אחד אפשר להגיע למדיין, למואב, לשיטים, לסכנת מגיפה חס ושלוש, ומשם לגהינם!

קדישי דארעא דישראל (פסחים ק"ג). וכן מר עוקבא שהתגבר מאד על איסור עריות ועמד בנסיון גדול זכה למעלה גדולה שכאשר היה יוצא לשוק היה "נר דולק בראשו מן השמים" (עיין פרש"י סנהדרין לא). וכמובן, יש עוד בש"ס ובספרים הקדושים.

כיצד עמ"י נכשלו בשיטים?

וחכמינו הקדושים זכרונם לברכה (סנהדרין ק"ג) מלמדים אותנו כיצד עם ישראל נכשלו בשיטים. שכאשר יצאו בשיטים לשוק לערוך קניות, לקנות כלי פשתן, הייתה עומדת מוכרת זקנה בחוץ, ובפנים מוכרת ילדה. וכשהיה מבקש הנחה, הזקינה לא היתה מסכימה להוריד במחיר, אבל אומרת לו בפנים אולי יעשו לך הנחה... וכשהיה נכנס בפנים היתה הילדה מורידה במחיר, ומזמינה אותו לשתות יין. (היום זה בירה, וסקו, ולמוט, ודקה וסלר מעין כישין) והתשוקה גוברת והעבודה זרה מתגברת, ואיסור עריות מסיים ומשלים את הכל, רחמנא ליצלן.

הלבוש והאופנה - סכנה

עוד רואים מכאן, כמה גדול קשה ומסוכן הכח של היצר הרע של הלבוש והאופנה! שהרי למעשה בני ישראל לא באמת היו צריכים לקנות בגדי פשתן, שהרי בגדיהם גדלו איתם יום יום שנה שנה! אלא כאשר אוהבים את ה'מודה' והחיצוניות, היצר מתגבר ואלו התוצאות!

וזה מרומז בפסוק על יוסף הצדיק, שכשאותה מרשעת רצתה להכשילו, כתוב: "ותתפשטהו בבגדו" ומה הדגש של בגדו? אלא, בגלל שהיה מייפה עצמו בבגדיו ובשעריו, ניסתה להכשילו! וכאשר ברח מהעבירה, כתוב: "ויעזוב בגדו בידה" כלומר עזב את המודה, והבלורית והחיצוניות... ואז זכה להיות יוסף הצדיק!

ועיין בזהוהר הקדוש (תולדות דף מט ב) על קרח שגילחו את ראשו והיה מקנא ביופי של אהרן הכהן וזה מכח אהבת החיצוניות, ע"ש.

טיולים ובייליים - סכנה

ורבינו אור החיים הקדוש מבאר, שיטים מלשון שטו העם, כלומר טיולים. כאשר יוצאים לטיול, לקניות, למסעדות, לשוק, הן וכיוצא בהן, זה התוצאה! וכמובן, משה רבינו לא שם... הסכנה גדולה ומתו במגפה רבבות ואלפים.

ומי שזכה להתגבר על יצר הסקרנות ומקיים את הפסוק "ולא תתורו", וכן הפסוק "קדושים תהיו", וכן הפסוק "והיה מחניך קדוש", וכן הפסוק "לא תביא תועבה אל ביתך", והכוונה

בפרשה שעברה, בסוף הפרשה כתוב: "וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב... ויאכל העם... ויצמדו ישראל לבצעל פעור" וכו', והדברים נוראים מבהילים ומפחידים מאד!!!

היתכן?! עם ישראל ששמעו וראו ניסים ונפלאות, קבלת התורה בהר סיני, ניסים במדבר 40 שנה - שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה (פסח ע"ג), אכילת המן, בארה של מרים, ענני כבוד - ועדיין משה רבינו חי וקיים - יכולים להגיע לשפל כזה? שיא התועבה והשפלות? חובה עלינו להבין, כיצד מגיעים למצב כזה רחמנא ליצלן?

יצר הרע של עריות בוער כמו אש!

והביאור הפשוט הוא, שיצר הרע של עריות בוער כמו אש! ואין מי שחסי ממונו... לא משנה מה הדרגה הרוחנית שלו, ולא משנה מה הגילויים שזכה לראות... ולמדנו מכאן את הגודל והעוצמה שביצר הרע של עריות!!! והסכנה הגדולה והתמידית הקיימת בזה! שאפילו בני ישראל שהיו אז בדרגות גבוהות מאד, נכשלו בו!

מוסר השכל אלינו

ולכן, חובה עלינו להיזהר מאד מאד ולהתרחק ממקום של שחוק וקלות ראש, וכל כיוצא בזה. ומרן הבית יוסף בשולחנו הטהור (ש"ע אכ"ע סימן כ"א) כתוב, צריך להתרחק מן הנשים מאד מאד! ורבינו הבית חדש (ו"ד סימן ר"ס) מאריך לבאר שבכל הדורות, מזמן קבלת התורה בהר סיני, היה בעיות של עריות וחוסר קדושה וצניעות, ע"ש.

"הרחמן יצילנו מיצר הרע"

ובגמרא (סוף קידושין) מסופר על תנאים ואמוראים שפחדו מאד ונזהרו מנסיון של עריות. ומבואר שם בגמרא על חכם אחד שהיה מתפלל על כך יום יום, והיה אומר: "הרחמן יצילנו מיצר הרע" ע"ש. וסתם עבירה שבש"ס הכוונה גילוי עריות (מהרש"א שכת"ב). ולכן אביי היה בוכה מהפחד של עריות (סוכה נ"ב), אף שמעיד על עצמו שהיה טרוד בגירסא תמיד, (עירובין ס"ה), והיה זוכה לקבל כל ערב שבת קודש ברכת שלום ממתבתא דרקיעא (תענית כ"א). ואבא אומנא שהיה מקיז דם לגברים ונשים בצניעות גדולה זכה לשמוע בת קול מהשמים כל יום (ס"ג). וכן מובא בגמרא, אמוראים נוספים שהיו עובדים ומתקנים נעליים בשוק ומקפידים מאוד על שמירת העיניים, והם נקראים

ניתן להפוך את החיים למאתגרים ומהנים - רק תחליטו!

תפקידנו הוא לפעול ולעשות את הדבר הנכון ביותר גם אם הוא מצופה או צבוע בצבעים לא נעימים כל כך.

פנחס בחר לצאת מאהלו, לגשת לאוהל המריבה ולהעניק, במלחמתו לעם ישראל את השלום המיוחל לא בין חברים, לא בין איש לאשתו, אלא הרבה מעבר לכך - בין עם ישראל לאביהם שבשמים.

אם הבנו את הדברים נכון, הרי שיש לנו כבר הבנה בהירה ונוספת לברכה לה זכה פנחס בעקבות אותה מלחמה "הַנְּי נַתַּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" (במדבר כה, יא-יב), כי הלא על מלחמה נכונה וצודקת ככל שתהיה לא מתבקשת ברכה על שלום, אלא להיפך ברכה של 'מלחמת קודש' ככל שתהיה. כי הלא בכל מתנה על מעשה טוב טמונה "מידה כנגד מידה", ואם כן היאך על מלחמה זוכים במתנת השלום?

אולם לפי האמור הדברים מתיישבים נפלא! אותם מניעים שגרמו לאהרון לדרוש שלום הם אותם המניעים שגרמו לפנחס לדרוש מלחמה, וכעת כאשר ניתן השכר הוא ניתן על עצם מעשה ההתגברות, ובו כבר התוצאה היא אותה תוצאה בדיוק כמו שהדרך היא אותה דרך. ועל השכנת שלום בין ישראל לאביהם שבשמים מבלי לחשוש לנוחות אישית, זוכים לשלום כאן בעולם הזה, שלום המלווה בנוחות ובשלוות נפש נדירים כל כך.

שימו לב שותפים נאמנים! לא תמיד נחמד לעשות את מה שצריך לעשות, אולם תמיד יש להקדים את המעשה שצריך לעשות "לפני" המעשה שנחמד לשעות. ומיד "לאחר" המעשה הנכון והאמתי, זוכים לאותו רווח רוחני וגשמי עצום אשר הוא נחמד וטוב הרבה יותר אותו מעשה אשר ממבט ראשון נראה היה 'טעים' יותר.

ולדוגמאות:

נחמד לכאורה לכעוס ולפרוק את העצבים על ראשו של הקטן או האשה או החבר שנהגו שלא כהוגן, אולם הרבה יותר נחמד נעים וטוב ליהנות מהפירות של ההתגברות ולקבל את אותו אדם טוב יותר, אציל יותר והגון הרבה יותר.

נחמד לכאורה לפספס שיעור תורה, או להתבטל בסדרי הלימוד וליהנות מריחו המשכר של החופש... אולם ההרבה יותר נחמד נעים וטוב להתמלא רוחנית וגשמית בחכמת התורה, ולסיים שיעור באווירת ניצחון ועם מוכנות גדולה יותר לחיים.

נחמד לכאורה לדבר דברי שקר / חנופה / ליצנות / לשון הרע ורכילות, אולם נחמד נעים וטוב הרבה יותר לחיות בעולם נקי מכל החלאות הללו.

ובקיצור, נחמד לכאורה לא להשקיע בחיים ולהמשיך לחלום... בעוד שהחיים היפים והאמתיים ממתנינים לכל אחד מאיתנו מיד לאחר ההשקעה הקטנה והמוצלחת למענם.

נשכיל לגוון את חיינו בהשקעות מועילות, וליהנות מפירותיהם עוד בעולם הזה, בנחת ושלווה ומילוי כל המשאלות לעבודת ה' יתברך, אמן.

הערב חשובה: לפני הכל, חשוב להסביר לילדים עד כמה כל אחת מההשקעות בחיים מניבה תוצאה מדהימה, ועד כמה ניתן ליהנות מההשקעה עצמה ולא לראות אותה כ'סתם גזירה' שאין ברירה וחיוביים לקיים. ההנאה מעצם ההשקעה בדברים הנכונים, היא ערובה להמשך דרכם של הקטינים בכך באהבה ואז "גם כי יזקין לא יסור ממנה", באהבה...

ברוכים תהיו!

שלום וברכה מורי ורבותי!

בהמשך לשיחתנו השבועית, בה דיברנו בשבוע החולף על בלעם שלא חיפש את הדרך הנכונה וההגיונית, אלא את הדרך הנוחה לכאורה, גם אם אותה נוחות היא זמנית ומזויפת.

בפרשתנו אנו למדים על ההיפך הגמור מבלעם, הלא הוא - להבדיל אלף אלפי הבדלות - פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, אשר עליו אמר הקדוש ברוך הוא: "הֲשִׁיב אֶת חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא כְלִיתִי אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי, לְכֹן אָמַר הַנְּי נַתַּן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" (במדבר כה, יא-יב).

אותו פנחס, לו היה בוחר בדרך "הנוחה" ולא בדרך האמתית, היה מעדיף לשבת באהלו בחיק המשפחה בהשקט ובטחה ולא להתערב על ריב לא לו. מה לו ולזמרי בן סלוא ולאותה מרשעת, ומה לו להתערב במאבק למען כבודו של משה רבנו אחי סבו?

אולם, פנחס ידע, שאם יתעלם, אותם 'עשרים וארבעה אלף' שנהרגו כבר על דבר בלעם, יכולים להיות רבים עשרת מונים. ומשום כך, הוא בחר לקחת את הדרך הנכונה והאמתית למען הצלת עם ישראל, למרות חוסר הנוחות המשווע המלווה דרך זו. שימו לב!

פנחס הרג אדם מישראל, בניגוד למזגו ולטבעו התורשתי. להזכירנו, שפנחס הוא נכדו של אהרן הכהן, עליו אמרו חז"ל שהיה אוהב שלום ורודף שלום (אבות פ"א מ"ג), ובשעת פטירתו נאמר עליו: "וַיִּבְכּוּ אֶת אֶהֱרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל" (במדבר כ, כט), ומדוע 'כל בית ישראל' בכו אותו? משום שלא היה אדם, איש או אשה, בישראל שלא נעזרו ביחסיו החמים של אהרן הכהן.

כל מי שאך היה מתחיל סכסוך כלשהו עם בן משפחה או חבר, כל זוג אשר 'שלום הבית' שלהם היה מתערער, מיד היו מוצאים לפניהם את אהרן הכהן, אשר מספר לכל צד עד כמה הצד שכנגד אוהב, מעריך ומוקיר אותו, עד כמה הוא מצטער על אותן פליטות פה אשר יצאו מכיוונו לעברו, ועד כמה הוא מצפה ומייחל לאותו רגע בו יזכה ללחוץ את ידו ולחזור לחיי השלום והשלווה עליהם אמונים היו עד כה (אזכיר פ"ב ד"ם אוהב שלום).

פנחס גדל בבית בו ראה יום ויום ושעה ושעה תיווכים בין אנשים והשכנות שלום, הדבר האחרון שהיה מתאים לאדם כמוהו הוא להרוג אדם, ובפרט נשיא שבט בישראל.

אולם, כאן נבין דבר עצום ומדהים ביכולות וכחות הנפש של פנחס אותם ירש דווקא מהסבא הגדול.

פנחס למד מסבא שלו, אהרן הכהן, שלא עושים רק את מה שנוח לעשות, ואת מה שמרגישים בו כיף והנאה רגעית. מניחים את המנוחה בצד, מתערכים בדברים לא כל כך נעימים, ובלבד שיהיה ניתן לעשות עוד משהו טוב למען העם והעולם.

גם לאהרן הכהן היה נוח בהרבה לשבת במרפסת ביתו ולהשקיף על הנוף מאשר לרדוף אחרי כל זוג שנפרד. גם לאהרן היה נוח לא להיות מעורב בכל אותן השכנות שלום מורטות עצבים, בהן כל צד דואג להאשים לא רק את הצד שכנגד אלא גם, ולפעמים בעיקר, את המתווך. גם לאהרן היה נוח לא לבוסס בבוץ אותו העניקו חיי המדבר לנחשלים שבעם ישראל. אולם, הוא הבין, שמה שמוטל עליו בשעה זו הוא לא לנוח ולשקוט ולא לדאוג לעצמו, אלא להתאמץ, לבוסס בבוץ ולעשות את הדבר הנכון ביותר - הוא השכנת שלום. את המסר הזה ינק משחר ילדותו פנחס נכדו. הוא למד שאת הנוח ואת הנעימות הרגעית משאירים לזמנים אחרים ולאנשים אחרים.

תשובה: אם תכוין לשם שמים, יהיה מותר, אולם אם תכוין להיות נאה ברחוב חס ושלוש, הרי זה יצר הרע ותועבה, רחמנא ליצולן.

זה הכלל, להיות נאה לכבוד אשתך, הרי זה מצוין. ולכן מותר לכבוד אשתך לצבוע מעט ובעדינות את הזקן, ואל תכוין לשם יופי, כאמור, וזה מצוין (ועי' יב"א ח"ו י"ד סי' יד סק"ג).

ואם אתה עדיין לא נשוי, אז עדיף שתשאר כך ותתבייש קצת עד החתונה, וזה תיקון גדול ליצר הרע. ואם זה עוזר לך בשידוכים, תעשה כן ותכוין לשם שמים (ועי' בספר הגפלא ואין לנו מכאול ח"ב עמ' קנח).

השאלת סידורים לאחר הקדשתם לבית הכנסת

שאלה: אדם שהקדיש סידורים לבית הכנסת, ולאחר מכן בא אליו אדם אחר ושאלו אם יש לו סידורים להשאל ללאזכרת אביו, האם מותר לתת לו סידורים אלו?

תשובה: מותר לתת לו בהשאלה לאזכרה, ואחר כך יחזירם לאותו בית כנסת שהקדיש לשם את הסידורים (ועי' משנ"ב סי' קנב ס"ק לו).

הנוסח הקצר ביותר שניתן לומר בהתרת נדרים

שאלה: אדם שבא להתיר נדר או שבועה, מהו הנוסח הקצר ביותר שאפשר לעשות? האם אפשר לומר רק את המלים: "מותרים לכם, שרויים לכם, מחולים לכם" שלוש פעמים ודיו?

תשובה: מספיק לומר כן, ואפילו פעם אחת. ואומרים שלוש פעמים לחיזוק הענין, ותו לא מידי (ועי' ש"ך י"ד סי' ככה סק"ו).

החלבי, וזה יכול לטפסף על התבניות הבשריות. ולכן יש להמתין עד שיתקרר התנור מעט כאמור, ולנקות את דופני התנור, ורק אחר כך להכניס את כל התבניות הבשריות בפנים.

כלי פסטיק לשימוש בשר וחלב

שאלה: האם כלי פלסטיק דינם ככלי זכוכית, לענין להשתמש בהם בין למאכלי חלב ובין למאכלי בשר?

תשובה: חס ושלוש! כלי פלסטיק, עץ, אבן ושיש, הרי הם בולעים ופולטים על ידי הגעלה. כלי חרס בולעים ולא פולטים, ולכן צריך לייחדם לבשר ולחלב. כלי זכוכית אינם בולעים ואינם פולטים, משום שהם חלקים ואטומים מאד, ולכן מותר להשתמש בהם בין לבשר ובין לחלב.

היו כאלה שחששו בזכוכית בזה הזמן, משום שכלי זכוכית אינם נשברים ומחזיקים מעמד באש, וכנראה שמעורבת בהם מתכת. ואחרי בירורים עם היצרן בחוץ לארץ, פסק מרן רבנו הגדול זיע"א שכלי זכוכית אינם בולעים ואינם פולטים. והסכים לכך רבנו הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זיע"א. והדברים מפורסמים וידועים, ושלוש על ישראל (ועי' יב"א ח"ד סי' מא, ותהנה ותהנה את למאונך).

הסתכלות במראה לגברים

שאלה: האם מותר לגברים להסתכל במראה?

תשובה: בזה הזמן שכולם נוהגים כן, מותר (שו"ע י"ד סי' קנו). ויש מחמירים לעצמם (ס"ס ס"ק קכב).

צביעת השיער והזקן

שאלה: האם מותר לצבוע את הזקן במקום צער ובושה?

שימוש במכשיר מכני לחיתוך ירקות לקוביות

שאלה: ישנו מכשיר מכני החותך ירקות לקוביות, ויש בו סכינים לקוביות קטנות וגדולות. מה הדין להשתמש בשבת בסכינים החותכים את הירק לקוביות הגדולות?

תשובה: יתכן שיש בזה חשש של עובדין דחול, כמו המכשיר שמקלף את השום או המכשיר שממעך את התפוחי אדמה, שאסור בשבת (ובדין מורג הרוח, עי' שו"ע או"ח סי' שכ"א סי' ו, ובמשנ"ב ס"ט). אולם אם חותכים במכשיר זה כל פעם אחד בלבד, מותר אפילו לחתוך קוביות קטנות. ואם כמה אחדים, הרי זה כמו חול ומסתבר שאסור. ואין זה מדין טוחן, אלא נראה כחול.

אופן בדיקת אפונה מתולעים

שאלה: ברצוני לדעת כיצד בודקים אפונה יבשה חצויה, כשמשתמשים בה לצורך תבשיל?

תשובה: אפונה הבאה בקופסאות שימורים או קפואה בהשגחת הבד"ץ, היא בדרך כלל נקיה, ואין חובה לבדוקה מתולעים. אולם אפונה יבשה, חובה לבדוקה, לשוטפה היטב ולהשרותה במים, ומה שנראה מתולע לזרוק.

הוצאת התבניות הבשריות מהתנור, בזמן אפיית מאפה חלבי

שאלה: בזמן שאני אופה מאפה חלבי, אני מוציאה החוצה את שאר התבניות הבשריות הנמצאות בתנור. האם מותר לי להחזירן מיד כשכיבתי את התנור והוצאתי את המאכל החלבי בעוד שהתנור עדיין חם, או שמא עלי להמתין שיתקרר התנור לגמרי על מנת שיהיה שאפשר להחזיר את התבניות הבשריות? **תשובה:** יש צורך להמתין מעט, משום שעדיין יש אדים וזיעה של התבשיל

המגפה, וטיפל בבחורי ישראל, כך להכיר את צעירים ומצפים לקבל עזרה נכונה, כפי מצבם הרוחני והחומרי והמשפחתי. ויש לסייע להם להנשא ולהקים בית בישראל! וכמו שפועלים על ידי מד"א, זק"א, איחוד הצלה וכו', וכל זה בגשמיות. וכמובן לב לאחים, ויד לאחים, הדברות, ערכים ועוד זה ברוחניות. כמו כן צריך לסייע בשידוכין, שזו המצוה הראשונה הכתובה בתורה, פריה ורביה. וזה חסד גדול מאד מאד לעוסקים בזה, והשדכן הנכון זה כאשר בכל קהילה וקהילה יש שדכן בן תורה. נשמה טובה כמו פנחס בן אלעזר שביטל הטומאה ועצר

בכל עיר ועיר, יש בהם צעירים וצעירות המחכים ומצפים לקבל עזרה נכונה, כפי מצבם הרוחני והחומרי והמשפחתי. ויש לסייע להם להנשא ולהקים בית בישראל! וכמו שפועלים על ידי מד"א, זק"א, איחוד הצלה וכו', וכל זה בגשמיות. וכמובן לב לאחים, ויד לאחים, הדברות, ערכים ועוד זה ברוחניות. כמו כן צריך לסייע בשידוכין, שזו המצוה הראשונה הכתובה בתורה, פריה ורביה. וזה חסד גדול מאד מאד לעוסקים בזה, והשדכן הנכון זה כאשר בכל קהילה וקהילה יש שדכן בן תורה. נשמה טובה כמו פנחס בן אלעזר שביטל הטומאה ועצר

ואם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי קיר (מ"ק כה) ואוי ואבוי לנו ביום הדין.

עצה טובה והנהגה נכונה, לעורר ולחזק תמיד על הקדושה והצניעות, להחמיר בצניעות לנשים כמה שיותר, ולהחמיר בקדושה לגברים כמה שיותר. ולהקל בדיני כשרות כמה שיותר, וכל הדיבורים נגד כשרות הבשר והמאכלים, הרי זה לשון הרע והוצאת שם רע וחילול ה'. ורק פסק של בית דין וגדולי ישראל שליט"א מקובל עלינו.

מצוה גדולה וחובה קדושה

גם לרבות, מצוה גדולה וחשובה מאד מאד לעסוק בשידוכים! כל קהילה, וכל בית כנסת,